

taivas itkee ja kyynelisiin peittyi maa ei hän eläissään ole nähnyt kauniinpaa ei kosteutta hän tunne poskillaan vaikka ylös rukoilee polvillaan tuulenvire heitä hellästi lohduttaa hänet ne kiertää kai luonnostaan voi mitä hän siitä antaisikaan jos tuulen tuntisi ihollaan Ei betonikuoren alla voi kyynelisiä vuodattaa nyt kun taas halla kukat haudoilta kuihduttaa kaiverretut kivet heitä menetetyistä muistuttaa silti täällä vaikkei kukaan häntä huomaakaan hänen olallaan taas korpi huutaa kuolemaa Hän siellä odottaa seuraavaa iäisyyteen seuraajaa